

Δαφνοστεφανωμένοι

ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ, πριν από τις μεγάλες διοργανώσεις της εθνικής ομάδας, υπήρχε ένα δεκαήμερο εντατικής προετοιμασίας. Αυτό, για καλύτερο «μάντρωμα» των παικτών, γινόταν σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας. Ο Βόλος, η Χαλκίδα, η Καβάλα, η Πάτρα, το Ναύπλιο ήταν μερικά από τα μέρη που είχαν φιλοξενήσει τις ειδυλλιακές αυτές στιγμές. Ωραίες πόλεις, αλλά όταν άκουγε το όνομά τους ο Λουκάς, τις συνέδεε συνειρμικά με πολλή κούραση, πολλή ρουτίνα και πολλή γκρίνια, τα απαραίτητα δηλαδή συστατικά μιας σωστής προετοιμασίας. Κούραση γιατί περνούσαν έξι ώρες τη μέρα στην πισίνα και στο γυμναστήριο. Και όταν λέμε πισίνα, εννοούμε πολλά χιλιόμετρα και λίγη μπάλα, το αλατοπίπερο δηλαδή που νοστιμίζει την προπόνηση. Ρουτίνα γιατί, κλεισμένοι σ' ένα ξενοδοχείο με τη διαδρομή πισίνα-ξενοδοχείο, ξενοδοχείο-πισίνα να είναι η μόνη τους βόλτα και η αγορά εφημερίδων και περιοδικών από το περίπτερο να είναι η μόνη τους διασκέδαση, δεν είναι και ό,τι πιο συναρπαστικό. Γκρίνια γιατί μαζί με την κούραση αρχίζουν πά-

ντα οι προβληματισμοί της μορφής «Ποιος είμαι;», «Πού πάω;», «Πότε θα πάρουμε τα οδοιπορικά που μας χρωστάνε;». Αυτή μάλιστα η τελευταία ερώτηση ήταν κι εκείνη που σταδιακά υπερκάλυπτε τους άλλους προβληματισμούς, κυρίως όσο περνούσε ο καιρός και η κούραση μεγάλωνε. Η μόνιμη απάντηση στο ερώτημα αυτό ήταν: «Μόλις γυρίσετε...». Οι άνθρωποι της ομοσπονδίας όμως δεν έλεγαν ποτέ από πού ή από τι έπρεπε να γυρίσουν. Εννοούσαν μόλις γυρίσουν από τη μικρή τους κόλαση ή μόλις γυρίσουν πλευρό στον ύπνο τους;

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, υπήρχαν και οι κατάλληλες μουσικές επιλογές για να φτιάχνουν το κλίμα. Κατά διαβολική σύμπτωση ο αγαπημένος τραγουδιστής των περισσότερων οδηγών που τους πηγαινοέφερναν με το πούλμαν ήταν ο Στράτος Διονυσίου. Αυτό βέβαια δεν ήταν κακό. Σε όλους άρεσε ο Διονυσίου. Το να ακούνε όμως πρωί βράδυ το «Η ζωή εδώ τελειώνει, σβήνει το καντήλι μου» ήταν σαν κάποιος από ψηλά να τους έκανε πλάκα.

Κατά την περίοδο της προετοιμασίας αυτές οι μέρες δεν περνούσαν με τίποτε. Ακόμα και οι τιτανομαχίες στο τάβλι κάποτε έχαναν το ενδιαφέρον τους. Εκτός όμως από την κούραση υπήρχε και η έλλειψη των αγαπημένων συνηθειών και προσώπων, που, όσο να 'ναι, ξεκουράζουν λίγο το μυαλό. Λόγω της επαναλαμβανόμενης ρουτίνας ήταν απόλυτα φυσιολογικό ο Λουκάς και οι συμπαίχτες του να χάνουν τις μέρες. Όπως λίγο πριν από το Προ-ολυμπιακό του 1996...

«Τι μέρα είναι σήμερα, ρε Λουκά;» ρώτησε ο Καλάφας τον Λουκά στο δωμάτιο. Ετοιμάζονταν να φύγουν για την απογευματινή προπόνηση.

«Κάτσε να δω την εφημερίδα...» είπε ο Λουκάς, καθώς

είχε χάσει κι εκείνος τις μέρες. Αφού λοιπόν συμβουλευτήκε την εφημερίδα που βρισκόταν στο κομοδίνο, απάντησε: «Τρίτη».

«Σίγουρα; Μήπως είναι χτεσινή;» είπε ο Καλάφας αναζητώντας απεγνωσμένα μια ελπίδα.

«Σίγουρα! Τώρα την πήρα».

«Οχ... Και φεύγουμε Σάββατο από δω;»

«Ναι. Τέσσερις και σήμερα».

Στη συνέχεια ο Καλάφας προσπάθησε να αντλήσει κάποια ψήγματα παρηγοριάς.

«Σάββατο πρωί ή Σάββατο απόγευμα φεύγουμε;»

«Μετά την πρωινή προπόνηση. Κατευθείαν».

Κάτι είναι κι αυτό, σκέφτηκε ο Καλάφας. Θα γλίτωναν τουλάχιστον την απογευματινή του Σαββάτου. Του είχε ανοίξει όμως η όρεξη και συνέχισε αναζητώντας περισσότερες λεπτομέρειες, οι οποίες, δεδομένων των συνθηκών, είχαν μεγάλη σημασία.

«Θα είναι άραγε κανονική ή “εορταστική”;» ρώτησε τον Λουκά, εννοώντας αν η πρωινή προπόνηση θα ήταν όπως οι άλλες ή μικρότερης διάρκειας, προκειμένου να φύγουν νωρίτερα.

«Μάλλον για κανονική τη βλέπω. Θα την κάνουμε όμως με τον Τάκη. Έμαθα ότι ο Κούλης θα φύγει νωρίς νωρίς το πρωί του Σαββάτου για να πάει Αθήνα κι από κει θα πάρει το αεροπλάνο να πάει στην κλήρωση».

Ο Τάκης Μύκαλος ήταν ο βοηθός του Λιοσηφίδη. Παλιός τερματοφύλακας και πρώην προπονητής της Γλυφάδας. Το δίδυμο Λιοσηφίδης-Μύκαλος ήταν σαν το δίδυμο του κακού αστυνομικού και του καλού αστυνομικού. Ό,τι δεν κατάφερε ο Λιοσηφίδης με τις φωνές και την πίεση το κατάφερε τις περισσότερες φορές ο Μύκαλος με τον ήπιο τρόπο

του. Γι' αυτό και η προπόνηση μαζί του ήταν σαφώς πιο... εύπεπτη.

«Αν είναι με τον Τάκη, εντάξει...» είπε ελαφρώς ανακουφισμένος ο Καλάφας. Και συνέχισε βάζοντας την πετσέτα και το μαγιό μέσα στη τσάντα του καθώς έφευγαν για προπόνηση. «Τον Κούλη τον βλέπω πολύ αγχωμένο, ενώ ο Τάκης θα είναι πιο κουλ. Το Σάββατο θα του κλαφτούμε και λίγο, γιατί μέχρι τότε θα έχουμε λιώσει...»

Ξαφνικά σταμάτησε να σκέφτεται φωναχτά, και αφού στράφηκε προς τον Λουκά, που ήταν ήδη στο ασανσέρ, τον ρώτησε:

«Τελικά, ρε Λουκά, τι μέρα είπαμε πως είναι σήμερα;».

* * *